

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Dona quæ hunc titulum Sponsi comitantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

*Cum esset desponsata Mater IESU Maria Ioseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu sancto Et Luc. c. p. 2. Ascendit Ioseph à Galilæa in Bethleem, cum Mariâ desponsata sibi uxore pregnante. Quid hoc est? nimirum in Divo Iosepho esse Virginis Sponsum & Patrem Christi sunt ita inter se conjuncta, ut vix unum tangi possit, quin alterum retonet: Ratio est quia etsi fuerit electus Divus Iosephus ut esset Virginis sponsus, non tamen propter hoc ultimatè & præcisè, sed ut per hoc fieret Christi Pater eo modo quo Tractatu sequenti cap. 10. eoque nomine Christum ut Pater filium per omnia sollicitè curaret: Cùm ergo illæ duæ qualitates ita sint inter se connexæ, consequenter & dona; ut proindè vix possit quidquam de istis donis dici quæ sub unicâ istarum duarum qualitatum accepit, quin simul etiam alia subintelligantur. Ergò cùm Divus Iosephus ab æterno electus fuerit ut esset Virginis Sponsus, & per hoc Christi Pater verissimè; certum est quod ex vi hujus electionis eas omnes gratias accepit, quas dignum fuit illum habere qui ad talia munia electus erat. Cogita jam apud te qualia sint ista munia? Cogita quid sit esse Virginis Sponsus? quid Christi Patrem? & unum æquè verè ac alterum, ut infra ostensuri sumus? Ah Deus immortalis! quem tanta Virgo merebatur Sponsus? quem Patrem tantus filius? *Inventus est Ioseph qualem querebat ratio.* Primariæ sunt mundi dignitates istæ, omniumque quas cognoscimus potiores, primas ergò & supremas gratias accepit: & porro ita est. Gratiæ enim aliæ sunt infusæ, aliæ acquisitæ: quoad infusas habuit omninò primas. Gratiâ enim sanctificationis in utero accepit, eamque adeò uberem ut in eo carnis extinxerit fomitem, tantamque ei tribuit firmitatem in bono, ut ne venialiter quidem unquam peccasse censeatur, vide à nobis dicta Parte 1. Tractatu 3. Quoad acquisitas verò ita cum istâ infusâ dietim crevit in sanctitate & virtutibus, ut per illas talem Sponsam à Deo meruerit. Hinc ubi nostra vulgata legit: *Missus est Angelus Gabriel ad Virginem desponsatam viro cui nomen erat Ioseph. Maria ex Sy-**

riaco apud nostrum Sylveiram tomor. in Ev. ngel. lib. 1. cap. 5. ut diximus adhuc supra, veritè. *Missus est Angelus Gabriel ad Virginem venditam viro cui nomen erat Ioseph:* quo significatur ipsum illam meruisse, sive pro eâ habendâ pretium dedisse quod merebatur: Castitatem attulisse qualem merebatur castitas ejus; humilitatem, qualem merebatur humilitas ejus; mansuetudinem, fidem, qualem merebatur mansuetudo, fides ejus, & ita de reliquis.

Fuerunt qui dixerunt D. Iosephum IX idcò fuisse valdè senem antequam duceret Virginem, ut removerent à Beatâ Deiparante omnem suspicionem corruptelæ in ipsius cum illo connubio, sed nimis puerilis est hæc ratio, non enim anni faciunt castum, sed Dei gratia, ut patet in senibus illis apud Danielem, qui voluerunt opprimere castam Sulannam, & in Ioseph Pro-Rege Ægypti valdè juvene qui è contra Heram ipsum ad luxuriam vehementissimè allicientem delusit è manibus illius elapsus. Quare alii dixerunt per hoc Authores voluisse Divum Iosephum multis annis opus habuisse, ut merita congrua comparare posset, quibus dignus redderetur tali conjugio: quemadmodum Jacob quatuordecim annis servire debuit ut pulchram Rachel obtinere posset. Dico ego non longè ab his postremis recedens, Iosephum statim à conceptione suâ fuisse in utero sanctificatum, & utu rationis ibi donatum, quo ex tunc posset mereri. & incessanter in gratiâ procedere, sicque ut fieret aptus ad desponsationem tantæ Virginis.

SECTIO II.

Dona quæ hunc titulum Sponsi comitantur.

Titulus Sponsi duo complectitur, X
titulus est autoritatis, & titulus amoris. Quoad primum, quod sit titulus autoritas patet ex Apostolo ad ad Ephes. cap. 5. v. 23. & ad Coloss. cap. 3. vers. 18. Ubi quasi definitivè pronunciat: *Vir est, caput mulieris,* & idcò

ideò ibidem mulieres exhortatur ut *subdita sint viris, sicut Domino*. Hinc etiam sacra Genes. c. 18. v. 12. vocat maritum suum Abraham Dominum suum. *Postquam consensui, inquit, & Dominus meus vetulus est voluptati operam dabo?*

XI. Quare Aristoteles licet Gentilis lib. 3. Oeconom. cap. 1. & 2. etiam Gentilibus suis præscribit: *Exitmare debet mulier bene composita, mores viri esse legem vite sue, impositam sibi à Deo per conjunctionem matrimonii. Quæ hæc ergo negligit, Deos ipsos videtur negligere, quibus presentibus sacra fecit, & matrimonium inuit*. Et Cato apud Livium lib. 34. *Majores nostri nullam ne privatam quidem rem agere feminas sine auctore voluerunt, sed in manu esse virorum*. Et ideò idem Cato apud eundem Livium Decade 4. lib. 4. accusans arrogantiam & supercilium mulierum Romanarum hoc quasi monstrum proponit. *Omnes, inquit, homines uxoribus dominantur nos omnibus hominibus: nobis autem uxores*

XII. Hæc porro autoritas viri in mulierem & subjectio mulieris ad virum, est ordinis naturalis, & fuisse etiam in statu innocentia, cum hæc tamen differentia, quod nunc mulier est subdita viro etiam invita, & nolens, in statu verò innocentia lubens, & ex ordine rationis.

XIII. Nec contra hoc facit quod Genes. cap. 3. vers. 16. dicitur Evæ post lapsum & in pœnam peccati sui. *Sub viri potestate eris*, non enim non ideò ante sub viro, sed non eodem modo: quia nimirum non lubens, volens, & ex ordine rationis, ut tunc, sed etiam invita & nolens, ut signifi- ant verba immediate sequentia, *& ipse dominabitur tui*. Quod mariti Dominum, & mulieris coactam ac duram subjectionem, meruit mulieris non natura sed culpa, *Quod tamen nisi servetur, depravabitur amplius natura & augetur culpa* inquit D. August. lib. 11. de Genes. ad litt. c. 37.

XIV. Quare cum Divus Josephus fuerit verus Mariæ Spontus seu maritus & hæc vera ejus uxor: esto in eâ nulla unquam fuerit culpa neque originalis neque actualis, fuit tamen illa verè ei subdita, sed sicut in statu innocentia Eva ex ordine rationis, non sicut ho-

diernæ mulieres, invita.

Hanc etiam Divi Josephi in Beatam Virginem autoritatem & Virginis ad Divum Josephum subjectionem clarè indicat Evangelium. Hinc prius de ipso loquitur quam de Virgine Matthæi cap. 1. *Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ: hic per ipsum non per Mariam deducit Christi genealogiam* Matthæi cap. 1. & Lucæ cap. 3. hinc cum de sacris his cõjugibus loquitur, præponit Josephum Mariæ Luc. c. 2. *Erant Pater IESU & Mater mirantes saper his quæ dicebantur de illo*. Hinc demique et tanquam capiti subiant revelationes, & intimabantur mandata divina circa curam pueri, non verò Matri, ne inquit D. Chrysostomus homil. 8. in Matthæum si Virgo revelaret Divo Josepho, videretur in illam habuisse autoritatem, eique quasi legem dare, cum proprium sit mulieris, ut subdita sit viro. Virgini datum fuit ut esset Mater Christi: Josepho ut esset vir ejus & caput familia: Noluit Deus illius juri præjudicatum.

Et ita se porro erga illum gessit humillima Virgo: in subjectione enim ad D. Josephum verè virum suum quæ est ex ordine naturali, non obstantibus prerogativis suis, modestè se ex ordine rationis continuit, directionem & regimen subit, & licet conscia quod divinam in utero suo prolem gessaret, tamè non fastidivit maritum: quidquid verò uxor obsequentissima præstare potest conjugi hoc illa multò cumulatius præstitit Josepho: Cum illo proficiscitur ad censum quem Cæsar, indixerat: cum illo peragit omnem Purificationis & Præsentationis Ritus: cum illo diebus solemnibus anni ascendit ad templum: hunc sequitur in Ægyptum: huic adhæret in Ægypto: cum eo revertitur in terram Iudæi, cum eo secessit in partes Galilææ & venit Nazareth, nec dedignatur dici uxor Fabri, nec molestè ferri filium suum reputari & appellari filium Fabri, quem & ipsa appellabat Patrem ejus. Nulla unquam fuit uxor quæ reverentius obedierit suo marito. Quidni cum oculis suis ipsa cerneret filium suum omnium Dominum illi & sibi per omnia subditum? Lucæ cap. 2. versu 51.

Quid

XV.

XIX.

XVI.

XIX.

XX.

XVII. Quid dicent hic illæ mulieres quæ propter formam feroculæ aspernantur sponfos? Quid illæ quæ dotem subinde maritis exprobrant? Quid illæ quæ illis arroganter insultant perinde quasi Domina virorum, non uxores & subditæ Domini & Apostoli autoritate? Quid illæ quæ totam domum rixis replent, jurgis subvertunt? Maria religiosissimè morem gerit, & observat suum Josephum: nec unquam respondat aut præit marito, & vos pudet obsecundare viris vestris, sine quibus steriles essetis & inhonoræ?

XVIII. Hujus etiam in Virgine subjectionis ad virum argumentum validissimum est quod illa de se & de hoc loquens ad filium, Josephum sibi præponit dicens: *Fili quid fecisti nobis sic? ecce Pater tuus & ego dolentes querebamus te.* Lucæ c. 2. v. 48 in quem locum ita D. Augustinus tom. 10. serm. 63. de diversis cap. 11. *Non est præmittenda Fratres maximè propter disciplinam faminarum sororum nostrarum tam sancta modestia Virginis Maræ Christum pepererat, Angelus ad eam venerat & dixerat ei.* Ecce concipies in utero & paries filium & vocabis nomen ejus JESUM: hic erit magnus & filius Altissimi vocabitur. *Meruerat parere filium Altissimi, & erat humilissima: nec se marito, nec in ordine nominis præferbat, ut dixeret ego & Pater tuus. Sed Pater tuus, inquit, & ego, Non attendit uteri sui dignitatem sed attendit ordinem conjugalem. Non enim humilis Christus Matrem suam superbire docuisset. Pater tuus & ego dolentes querebamus te. Pater tuus inquit & ego, quia caput mulieris est vir quanto minus debent superbire cæteræ sceminae?*

XIX. Ex hoc autem manifestè colligitur maxima Divi Josephi gratia: sicut enim Mariæ Sanctissimæ summam fuisse gratiã, concludimus ex hoc quod ut Mater Christi erat Christo quadantenus superior, propterea enim inter illam & Christum maxima debuit esse similitudo, licet major gratia in Christo: sic summa debuit esse in Divo Josepho gratia ut caput esse posset Mariæ, quia inter eos ut sic debuit esse similitudo & relatio proportionis, licet major gratia in Mariã.

XX. Dices si Mariæ caput fuit Divus Jo-

sephus, ergò hic excellior illã: falsum consequens, ergò & istud antecedens undè sequitur. Respondeo fuit excellior Divus Josephus secundùm quid, concedo, absolutè nego. Nam celsitudo Divo Josepho data est propter Mariam & Christum: Atqui *Propter quod unumquodque tale; & illud magis,* ergò &c. Sicut enim Maria est Mater Christi, & in quantum Mater est quadantenus illius superior, non tamen illo excellior, quia Mariæ data est celsitudo propter Christum: Sic cum Divo Josepho data sit Sanctitas propter Mariam & Christum, licet hujus & illius respectu, officio sit caput, in gratiã tamen est inferior, & in illã Maria quodammodò caput Divi Josephi, quia in gratiã est supra illum.

XXI. Secundò hic titulus Sponsi est titulus amoris: Et cum ex amore se invicem sibi tradant Conjuges (non enim ullã vi, metu, aut coactione fit hæc traditio, sed voluntate, sed amore:) ut hujus sacri foederis principium est amor, ita & cibus ac nutrimentum: nec enim convivent Conjuges sine amore. Quare licet vir in uxorem habeat auctoritatem ut caput, sicut mox dicebamus, non eam tamen regere debet ut Dominus mancipium terrore, sed ut sociam & amicam amore. vel ut animam carnem suam, cui intimè unita est, & ita conglutinata, ut cum eã unum faciat: quã etiam comparatione utitur Apostolus ad Ephesios cap. 5. vers. 28. & 29. *Viri debent diligere uxores suas sicut corpora sua, qui suam uxorem diligit, seipsum diligit, nemo enim unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit & fovet eam.* Et ex hoc iterùm amore Divi Josephi qualitas & eximia decora metienda.

XXII. Neque seipsos tantùm tradunt sibi invicem Conjuges, sed etiam omnia sua. Necposito matrimonii glutine duo reputandi sunt vir & uxor, sed unum: *Erunt duo in carne unã.* Hinc si vir Rex sit, uxor verò de infimis puella, quia tamen Regi nupsit, Regni consors facta, Regina est & dicitur: ita Esther nupta Assuero, Regni Assuerici Domina effecta est. Esther. cap. 2. Ita Athenais filia cujuscumque Philosophi sed tenuis, ducto Imperatore, Eudoxia dicta

dicta; Orientis & Occidentis Imperii
solum conscendit. Et è contra, si
uxor est Regina dum se viro in con-
jugem tradit, tradit & Regnum & Re-
gem efficit: Hoc modo Sancta Pul-
cheria Imperatoris Theodosii senioris
filia castissima, & Theodosii junioris
etiam Imperatoris soror, ac deinde
hæres, titulo Conjugii ex Senatus-
Consulto Martianum virum ætate ma-
tutum, consilio gravem, continentiam
probatum, atque militari virtute spe-
ctabilem, ducens, evexit in imperium,
ita ex Cedreno Cardinalis Baronius
tomo 6. Annal. ad annum Christi 450.
numer. 17. Hoc etiam modo Agilul-
phus, qui in Baptismo Paulus nomi-
natus est, Theodolindam ductam, quæ
erat Longobardorum Regina, Rex
Longobardiarum habitus est: ita Paulus
Diaconus lib. 3. cap. ultimo. Hoc mo-
do Philippus I. Austriacus beneficio
sue uxoris Joannæ in apicem Regni
Hispanici evehctus est: cum enim legiti-
mo matrimonio juncti essent, cessit
satis Isabella Hispaniarum Regina
Mater Joannæ, quare deficiente prole
masculâ ad Joannam filiam devolu-
tum est Regnum Hispanicum jure hæ-
reditario, & jus ejus agnoscentibus
Regni Ordinibus ab iis Regina con-
clamata est, ac proinde illius Sponsus
qui fuit Philippus I. eodem Regno,
Regioque titulo sublimatus. Eodem
modo Maria Hungariæ Regina, Sigis-
mundum Caroli IV. Imperatoris fi-
lium dum in matrimonium ducit, Reg-
ni Hungarici Regem efficit. Eodem
modo multæ aliæ Principes Fœminæ
Viros suos extulerunt. Si felices hi
per uxores, quia per illas facti Reges,
quanto felicitior Divus Josephus per
Mariam, per quam, ut illa Regina, sic
ipse sub Christo Rex & Supremus to-
tius mundi effectus est.

XXIII. Dices, si Maria Regnum terrenum
possideret manifestum est Divum Jo-
sephum Sponsum ejus Regem futu-
rum, quoniam omnia uxoris bona viri
efficiuntur bona per matrimonium: sed
cum Regnum Mariæ non sit de hoc
mundo, sed in Cælo, non sit tem-
porale, sed spirituale & æternum, il-
lud Regnum non videtur in ejus Spon-
sum transferibile: cum enim matri-

monium sit tantum vinculum huma-
num, ea solum facit communia inter
virum & uxorem quæ sunt humana,
non verò ea quæ sunt merè spiritua-
lia. Respondeo, licet matrimonium
Divi Josephi & Deiparæ esset huma-
num, id est inter homines, illud ta-
men à Deo fuisse specialissimè ordi-
natum, & ad finem specialissimum,
& ideo ab illis contractum non in car-
ne sed in spiritu: non enim ideo Deus
voluit illos nubere, aut ipsi nupserant,
ut eorum corpora commiscerentur,
cum virgines semper extiterint, sed
ut spiritus invicem copularentur in
Deo, ut inquam, Joseph esset Mariæ
adjutorium simile sibi, seu secundum
ipsam, ad peragenda secum omnia
ordinis Divini circa Verbum Incar-
natum. Et ideo inter illos omnia
omnino fuere communia, non quæ
humana dumtaxat, sed etiam quæ
divina. Ex quo amplius collige quan-
ta felicitas obrigerit Divo Josepho
per Mariam, per quam etiam Pater
factus est non Regis cujusdam terre-
ni & perituri, sed ipsius Dei Incar-
nati.

Vide ergo quàm verum sit quod in XXIV.
initio hujus Capituli dixit noster Sanctus
Joannes Damascenus. *Hanc dignitatem
Sponsi Virginis fuisse concessam Divo Jo-
sepho singulari Dei dono, & per dispensa-
tionem omni sermone præstantiorem.*
Et quis eam pollet eloquentiâ ut dicere
possit quantâ exinde dona cœlestia in
eum defluxerint? Paucis tamen ut pos-
sum indigeto. Certè quemadmodum
Imperatrix vel Regina dum Sponsum
in Regem vel Imperatorem, ei nu-
bendo, evehct, non solum & nudum
titulum ei confert, sed etiam cum illo
omnia Regni jura, omnes Regni
opes, plenasque ejus gazas: Ita simili-
ter dum Beata Virgo Divum Josephum
in Sponsum accepit, non solum Regni
illius, cujus illa Regina, titulum ei at-
tulit, sed & simul contradidit ejusdem
Regni divitias, maximè cum ei datum
esset desuper de illis plenè disponere,
quodque ille ad istam Sponsi dignita-
tem, non ullâ hominum dispositio-
ne, sed solâ Dei electione & procur-
ratione evehctus sit, ut à nobis ante pro-
batum est.

Q9

Quare

XXV. Quare etsi ante desponationem non fuisset in illis ita dives, ex hoc tamen omnem gratiæ plenitudinem tantæ dignitati commensuratum accepisset: Deus enim ad sua munia vel vocat idoneos, vel idoneos reddit: ita in hâc ipsâ materiâ argumentatur Divus Bernardinus Senensis Tom. 3. de Sancto Josepho. *Quando Divina Providentia, inquit, aliquem ad singularem gratiam seu aliquem sublimem statum eligit, omnia charismata donat, quæ illi personæ sic electæ & ejus officio necessaria sunt: atque illum copiosè decorat, ut patet in Moyse, Ioseph, Abraham, Isaac, & Jacob, David, & sic de aliis Prophetis. Patet etiam in novo Testamento in Virgine benedictâ, in Apostolis, Evangelistis, Doctoribus, Religionum Institutioribus: Quod maxime verificatum est in Sancto Iosepho qui ab æterno Patre electus est, &c.* Ita Divus Bernardinus Senensis citatus.

XXVI. Idipsum clarissimè mihi videtur innuere Matthæus cap. 1. in his verbis: *Ioseph autem vir ejus cum esset justus, &c.* In quibus verbis observandum quod ubi Evangelista pronuntiavit virum Mariæ, dum etiam justum dicit justitiâ scilicet universaliter sumptâ. Sed quomodo? non utique asserendo, sed supponendo tanquam rem incontestabilem, quæ nulla indiget probatione, quippe ita per se claram & notam, ut de eâ nemo ambigere possit? unde autem ita indubitata, nisi quia virum Mariæ prius pronuntiavit? ut porro hoc ita indubitatum quod justus ex eo quod vir Mariæ, ita eadem ratione eâ justitiâ justus, quæ decebat virum Mariæ, quæ decebat virum, qui cum uxore tam sublimi, erat spiritus unus, cor unum, anima una.

SECTIO III.

Dona quæ ei adjecta sunt ad ornamentum.

XXVII. **H**ujus generis ornamenta ei etiam concessa, & à Deo immediatè, & mediante Virgine Sponsâ suâ lectissimâ, idque sacri hujus contemplatione conjugii, mihi certissimum est, à Deo immediatè, probatur ex loco Divi

Bernardini Senensis jam num. 25. allato, ubi evidenter Sanctus ille Patet distinguit inter gratias quas recipiunt illi; qui ad communem sanctitatem electi sunt, & illi qui ad singularem, statumque aliquem sublimem: videturque innuere, quod primi illam tantum recipiant gratiam, quæ sanctitati illi; ad quam electi sunt, commensuratur: alii verò, non eam tantum quæ sublimi suo statui correspondet, sed aliquid amplius, quo copiosè decorantur, quæ doctrina verissima est, & vel inde mihi multum placet, quod cum hi ultimi à Deo singularissimè diligantur, ideo in illos se quodammodo effudit.

Atqui certum est statum sponsi Virginis Matris Dei esse sublimissimum, non ergo illa solum dona recepit ejus contemplatione, quibus ad tam sublimem dignitatem dignè compararetur, neque illa solum quæ tali qualitati & dignitati congrua sunt & conjuncta, sed & alia quam plurima, quæ Deus, qui dives est in misericordiâ adjecit ut copiosè decoraretur.

Mediante verò Virgine quæ etiam receperit? quantum ex ejus conversatione, convictu, & exemplis profecerit? quanta ejus meritis & precibus obtinuerit, quis edicere sufficiat?

Primò, quantum ex ejus conversatione profecerit, collige ex illo D. Petri Apostoli Epist. 1. Canon. c. 3. vers. 1. & 2. *Mulieres subdita sint viris suis, ut & si qui non credunt verbo, per mulierum conversationem sine verbo lucrifiant, considerantes in timore castam conversationem vestram,* & ex illo Pauli Apostoli 1. ad Corinth. cap. 7. vers. 14. *Sanctificatus est vir infidelis per mulierem fidelem.* Inter peccata nullum durius infidelitate aut hæresi! inter homines, sexus masculinus firmior, & inflexibilior: sanctificare, opus omnium difficillimum: & hoc tamen totum potest mulier licet infirma & imbecillis. Cum enim sit gratiosa, & ametur à viro, eique jugiter adsit, in ejus animam se sicut aquam in spongiam sensim insinuat, illumque occupat, & occupatum tandem quocumque vult inflectit.

Hoc modo lucrifactus est Sifinius Deo